

Dorigheden Abvarsel om at fjerne sig fra hinanden, vedblive at føre et forargeligt Samliv, straffes de med Fængsel. Nu er det vel saa, at det ikke er Dorigheden, der skal afgjøre, hvorvidt de paagældende Personer have udviist et saadant Forhold, at de derfor fortjene at komme ind under Straffeloven, men Betingelsen for, at Vedkommende ved Domstolen kunne ansees med Straf, er dog den, at de have faaet en Abvarsel af Dorigheden, og jeg kan nu ikke aldeles værgе mig imod den Anstuelse, at denne Abvarsel fra Dorigheden paa sine Steder kan komme noget hyppigere end paa andre Steder. Jeg skal imidlertid ikke videre opholde mig ved dette Punkt, idet jeg fuldt vel veed at vurdere Betydningen af det Mislige i, ganske at udelade en saadan Bestemmelse. — Men idet jeg taler om Lighed for Loven, ledes min Tanke naturligt hen paa et andet Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om, hvorledes man skal betragte Selvmord. Ogsaa her troer jeg, at den Anstuelse ikke er ganske ualmindelig, at der ikke finder en fuldkommen Lighed Sted med Hensyn til den Maade, hvorpaa Selvmordere ere blevne behandlede. I Christian den Femtes danske Lov 6—6—21 hedder det, at den, der ombringer sig selv, skal have forbrudt sin Hovedlod, og at han ikke maa begraves i Kirken eller paa Kirkegaarden, medmindre han har udført Gjerningen i Sygdom og Raseri. Nu turde det være Tilfældet, idetmindste paa flere Steder, at Personer i høiere Stillinger, der have ombragt sig selv, lettere komme ind under de sidste Ord, „Sygdom og Raseri“, end Personer, der ere i lavere Stillinger i Samfundet. Hvorledes Sagen afgjøres nu, er Alle bekendt, og jeg skal derfor ikke opholde mig derved, men kun udtale, at jeg nærer et varmt Dnske om, at man ved denne Leilighed kunde komme bort fra denne Afgjørelse. Det kunde vel være, at Bestemmelser som den, at Selvmordere ikke maae begraves i Kirken eller paa Kirkegaarden, eller som den, der findes i Lovens 2—10—4, at der ikke maa fastes Ford paa dem eller holdes Bligprædiken over dem, ikke ganske høre

hjemme i Straffeloven, efterdi Selvmord ikke betragtes som nogen Forbrydelse, men det turde dog være høist tvivlsomt, om denne Anstuelse er aldeles correct. I Lovens 6—6—21 siges det, at den, som ombringer sig selv, skal have sin Hovedlod forbrudt og ikke maa begraves i Kirken eller paa Kirkegaarden. Det forekommer mig naturligt, at det har været Lovconci-pistens Mening, at ligesaavel denne Bestemmelse, at han ikke maa begraves i Kirken eller paa Kirkegaarden, er betragtet som Straf, som den første Bestemmelse, at han skal have sin Hovedlod forbrudt. Den Anstuelse, at Selvmord ikke er nogen Forbrydelse, er i hvert Fald heller ikke aldeles correct gennemført i Lovforslaget; thi er Selvmord ikke nogen Forbrydelse, kan der heller ikke være tilstræffelig Grund til at fastsætte, at den, der er en Person behjælpelig med at begaae Selvmord, skal straffes. Jeg vil imidlertid ikke bestemt modsige dette sidste, men har blot villet antyde, at det forekommer mig muligt, at der ogsaa i Straffeloven kan være Plads for en Bestemmelse, som hævede, hvad jeg anseer for i høieste Grad uheldigt, nemlig den Bestemmelse i Lovgivningen, at den, som ombringer sig selv, ikke maa begraves paa sædvanlig Maade. — Hvad de enkelte Endringer angaaer, som jeg kunde ønske at foreslaae, saa ere de ikke mange, og jeg skal ganske opsætte at gaae videre ind paa dem, indtil Sagen foreligger til anden Behandling. — Endnu kun een Bemærkning. Det har været forudsat ved Forhandlingerne om Nævningeinstitutionen, at før denne kunde indføres, maatte man have en ny Straffelov. Jeg vil gaae ud fra denne Forudsætning; men jeg troer paa den anden Side ogsaa, at man maa indrømme mig, at man med ikke ringe Fryde kan sige, at ligesom Straffelovbøgen er en naturlig Forudsætning for Nævningeinstitutionen, saaledes er ogsaa Nævningeinstitutionen en naturlig Forudsætning for Vedtagelsen af denne Straffelov. Ved den nye Straffelov ere Straffene blevne betydelig nedsatte og formildede for de fleste Forbrydelser, navnlig for